

bíða so leingi eftir matinum hjá Leif Sørensen, altso at tað gongur ov long tíð millum rættirnar. Bæði hóskvøld og fríggjakvøld legði

eg til merkis at tað var ein løta at bíða, men eg veit ikki, tað bilti mær einki. Eg sat og prátaði við systir og starvsfelagar (sum eisini eru góðar

vinkonur), so eg hugsaði ikki so nógv um tað. Men tað skal so sigast, at onkur teirra var rættuliga svong, og tá er skjótt at ótolnast.

UMMÆLIÐ:

Maturin
Maturin var ordiliga góður. Mær dámdi best tveir teir fyrstu rættirnar. Dessertin var eisini góð - hevði kaffið afturvíð dessertini verið betur, so hevði eg kanska notið hana meira - tað órógvaði meg so illa, men kanska eri eg bara vorðin kaffi-snohb. Grøna laksin skilti eg ikki - hann var ikki grønur (man Leif vera litblindur?) og smakkurin kom ikki uppá hædd við hinar rættirnar.

Umhvørvið
Fyri okkum (nógvu) ið hava gingið í studentaskúla í Hoydølum er umhvørvið nakað heilt serligt. Kantinan í Hoydølum vekjur nógv nostalgisk minni, og tað er í sær sjálvum hugnaligt. Hinvegin haldi eg ikki at kantinan í Hoydølum er serliga hugnalig, og eg veit ikki heilt um eg haldi at fyrireikararnir megnaðu at hugna um. Jú, tað var alvorliga hugna um, men maturin, serveringin og hølið hekk ikki saman. Kenndist kanska eitt sindur sum eitt av hasum brúðleyp-unum, har ið hølið ikki livdi upp til matin - tað VAR pyntað, men tað sást at tað var pynta - hølið skein ígjøgnum.
Tað er torført at tilpassa hølið til matin, hinvegin hevði verið spennandi at tilpassa matin og servering til hølið - t.d. at fólk sloppu at standa í kø frammanfyri kantinudiskin, og at Leif, við eini stórari sleiv, gav einum og einum gesti á tallerkin. TAÐ hevði verið stuttligt, og hóskað til hølið.
Umhvørvið uttanfyri er fantastikt, og hevði veðurlagið í Føroyum verið stóðugari, so hevði tað verið brúkt meira - nú vóru tað mest roykjararnir ið nutu gott av umhvørvinum.

Fari eg aftur?
Nú havi eg longu verið tvær ferðir - og hetta er jú bert ein pop-up matstova. Høvdu tey hildið á í eitt longri tíðarskeið, og eg slapp at royna nýggjar rættir hvørja ferð, so hevði eg fari aftur. Kanska verður ein nýggja pop-up matstova í vetur... So fari eg!
Jú, kanska fari eg aftur allikavæl. Eg eri spent at vita hvussu konseptið hevur ment seg frá teimum báðum fyrstu kvøldunum.

Saman við hvørjum?
Insanetorium er staðið at fara saman við fólki, ið tú kennir væl - vinfólki, familju, starvsfeløgum o.s.fr. Borðuppsetanin og ógvuliga ljósfylta kantinuhølið ger, at fólk ikki sita so privat, sum tey kanska eru von við frá øðrum matstøðum. Fyri tey ið kennast væl er tað fint, ja, næstan befriandi. Men fyri fólk ið ikki kennast, so kann stemningurin skjótt kennast løgin.
Eg hevði ikki vilja farið á fyrstu date á Insanetorium - til tað er tað alt ov lítið privat. Men hey! Fyrstu date vil man nokk ikki fara á nakrastaðni í Føroyum, ha?

Um matummælini í Vikuskiftissosialinum

Framyvir vera av og á matummæli ella matumtala at lesa her á mínum matsíðum í Vikuskiftissosialinum - tey verða prentaði bæði fyri tykkum ið eta (og vilja vita hvar og hvat tit skulu eta næst) og fyri tykkum ið gera mat til fólk (og vilja fáa innlit í hvussu eitt av hesum fólkunum upplivir matin og staðið sum er karmur um tykkara gerandisdag, og teirra hugnadag). Eg havi ikki nakrar serligar førleikar til at ummæla eitt matstað, og tað er tískil ikki út frá nøkrum serligum treytum eg ummæli. Heldur kann hetta hugsast sum umtala - at eg sum gestur á føroysku matstovunum greiði frá míni uppliving.